

ἔσων ἐλαττωμάτων· οἱ ἐκδίδται τοῦ καταλόγου τῆς Ταυριανῆς βιβλιοθήκης ἐκλαβόντες αὐτὸ ὡς σύγγραμμα πεζόν, καὶ εἰς σχῆμα πεζοῦ συγγράμματος ἐπεσύναψαν αὐτὸ εἰς τὸν κατάλογον, ἀντὶ νὰ διαιρέσωσι τὴν διήγησιν κατὰ τοὺς δεκαπεντασυλλάβους στίχους, ἐν οἷς ὁ λόγος συνετέθη. Τῷ 1859 ὁ Κ. Σπυρίδων Ζαμπέλιος, διορθώσας καὶ στιχθεδὸν διατάξας ἐδημοσίευσε τὸ ποίημα τοῦ Ἀρσενίου, ὑπερθεωρητέον «οὐχὶ βέβαια ὡς δείγμα ποιητικῆς εὐφυΐας, » ἢ τεκμήριον τέχνης διηγηματικῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς μνημεῖον σπουδαίου ἔμα » δὲ καὶ δυσεύρετον, διαφέρον τὰ τε χρονικὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ » τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας γραμματολογίας μας » (1).

Κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ῥώσσου ἐπισκόπου Γεδεών καὶ προτροπῆν τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου ἐπανελθὼν ὁ Ἀρσένιος ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ νέα σχολῇ τῆς Ἀδόβης, καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ δύο ἔτη (2). Ὑστερον διωρίσθη ἐπίσκοπος Σουδοβόλιας (3). Ἄγνωστον ἂν μέχρι τέλους τοῦ βίου παρέμεινεν ἐν Ῥωσίᾳ ὁ λόγιος Ἕλλην.

Ἱερόθεος Μονεμβασίας.

Ἐχρημάτισε μαθητὴς Θεοφάνους Ἐλεαβούλου, καὶ διδάσκαλος τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Β'. ὑπερ οὗ θαυμασιῶς εἰργάσθη καὶ συνηγόρησεν ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ διωγμοῦ χρόνοις· ὅταν ὁ Θεόκλητος, ἐξορίσας τὸν Ἱερεμίαν, ἐπέβη τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ὁ Ἱερόθεος ἐξάνεστη κατὰ τῆς ἀνομίας, καὶ διήγειρε τὰ πλήθη· ὁ ἐπιβάτης, φοβηθεὶς τὴν κατὰ τῆς κεφαλῆς του προετοιμαζομένην θύελλαν ἐνήργησεν ἵνα ἐξορισθῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Μονεμβασίας, ὅστις διὰ συνδρομῆς τῶν φίλων τοῦ Ἱερεμίου ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ.

Ὁ Χρονογράφος γράφει οὕτως περὶ Ἱεροθέου· « αὐτὸς ἦτον πνευματικὸς τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῆς πόλεως, καὶ ἐλάλει καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐπὶ ἄμβωνα, καὶ ἐκ βάθρων ἀνέκτισε τὴν ἐκκλησίαν του τὴν Καστελιότισσαν, καὶ ἦτον λόγιος καὶ προκομμένος παρὰ ὅλους τοὺς τότε Ἀρχιερεῖς, καὶ ἤκουσέ του ὁ λαὸς πολλὰ, καὶ διὰ νὰ μὴν κάμῃ σύγχυσιν τὸν ἐδίωξαν, καὶ εἶπάν του πολλάκις νὰ τὸν κάμνουν Πατριάρχην καὶ αὐτὸς εἶπε, καὶ ὁ Χρυσόστομος ἐὰν γένη, παράνομος εἶναι, ἐὰν δὲν κάμῃ παραίτησιν ὁ Ἱερεμίας ».

Ὁ Ἱερόθεος συνώδευσε τῷ Ἱερεμίᾳ ἀπελθόντι εἰς Ῥωσίαν πρὸς καθίδρυσιν πέμπτου ἐκεῖ πατριαρχείου· ὁ δὲ Ἀρσένιος ὀνομάζει πολυλαχοῦ τῆς διηγήσεώς του αὐτὸν « σοφὸν, θεῖον, ἔμπειρον σοφίας, » ἀρχιϋτὴν μέγιστον τῆς Πελοποννήσου ».

(1) Ζαμπελίου, Κεθόδρωσις Πατριαρχείου ἐν Ῥωσίᾳ.

(2) Πικρανίκα, σελ. 181.

(3) Καραμζίνου Ἱστορικὰ Ῥωσίας, τόμ. 10, β:6. Γ'.

